

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 92.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392237456/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

han pludselig opmærksom på Tues Ansigt, stirrede på ham og trak Brynene i Vejret.

«Er du gal? Hvad er du gal for? Hvad har jeg gjort dig?»

Tue højede Hovedet, han kæmpede forgæves for at holde Benene rolige, de rystede under ham, så han knap kunde stå. Sigurd nærmede sig forsigtigt, bøjede sig pludselig frem og lagde sin Pande ind til Tues, hans blå Øjne smilte ind i hans:

«Herre Gud — Tue, liden Tue, blev han fornærmet? så — så — kom nu, så løber vi ned i Haven og får os en regulær Tagfat — så går det over.»

Der gød sig en Hede gennem Tue, han stirrede fortryllet ind i disse blå, livsfyldte Øjne.

«Lille Pige, lille Pige — kom så,» lokkede Sigurd.

Da kastede Tue sig med Et ind til ham, kyssede ham på Øjne, på Næse, på Mund, stammende i voldsom Gråd: «Sigurd! Sigurd!»

«Så — så — hvad Satan er nu det? er Drengen da rent forrykt?» Sigurd gjorde sig forbavset fri.

Lidt efter fløj de rundt nede i Haven, i vild Galop gennem de grusede Gange, over Plæner og Buskaser. De legede Hund efter Hare.

Fra den Dag blev Skabet, den fordums fælles Helligdom, aldrig mere åbnet. Med Alf og Anton var det ude — det kunde ikke være aadet, de havde for evigt vendt deres Øjne fra ham, han kunde aldrig mere vente at finde Tilgivelse hos dem. Ti det var ham jo ej en Gang muligt at angre, hvad der var hændet. Han havde jo længe sukket efter den Befrielse, som nu var kommet. Og før eller senere måtte det dog være sket — andre havde måske kunnet holde ud, han kunde ikke, dertil var han for lille og fej. Men at det skulde være gået så vidt, at han roligt havde hørt Sigurd vrængende bespotte alle disse dyre-